

Που πήγαν τόσα παιδιά;

/ Γενικά

Σήμερα πέρασα από την παλιά μου γειτονιά. Εκεί που γεννήθηκα και μεγάλωσα. Λείπω είκοσι χρόνια. Άλλαξαν όλα. Δεν υπάρχουν οι αλάνες που παίζαμε ποδόσφαιρο, ούτε τα παλιά σπιτάκια των προσφύγων γεμάτα αναστεναγμούς και γιασεμιά. Δεν υπάρχουν τα δέντρα που σκαρφαλώναμε πιο κοντά τον ουρανό και γέμιζε η καρδιά μας μπλε.

Ούτε τα ποταμάκια που μόλις έβρεχε μπαίναμε σε αυτοσχέδιες βαρκούλες και κουρσεύαμε στα όνειρα. Όλα είχαν αλλάξει, όλα είχα παράξενα σιγάσει.

Που πήγαν τόσα παιδιά; Τόσα μοναδικά χαμόγελα; Το μάτια ανεπανάληπτα;

Και ενώ η ώρα είχε περάσει και οι μνήμες είχε μουσκέψει στην νοσταλγία, ξάφνου το βλέμμα μου έπεσε πάνω σε ένα τοίχο από ένα σπίτι που δεν υπήρχε πια. Μόνο ο τοίχος έστεκε. Ναι ήταν του κυρ Πέτρου από την Σμύρνη. Το σπίτι πλέον είχε γίνει οικόπεδο προς πώληση. Κι όμως αυτός ο τοίχος, ήταν ο αγαπημένος μας, γιατί εκεί τα φιλούσε εκείνος που έκανε την «μάννα» στο κρυφτό «1,2,3,4...10 και βγαίνω.»

Τι παιγνίδι κι αυτό. Το αγαπημένο μας. Δεκάδες παιδιά. Κάθε μέρα, κάθε

απόγευμα, κάθε βράδυ στα καλοκαίρια της Κρήτης.

Αυτό το παιγνίδι αρέσει σε όλα τα παιδιά όλων των εποχών. Ακόμη και σήμερα τρελαίνονται τα παιδιά μαζί του.

Ξέρεις γιατί; Γιατί υπάρχει μια βαθιά ασυνείδητη ανάγκη γι αυτό.

Όλοι μας λίγο η πολύ, κρυβόμαστε από κάτι που μας πληγώνει, που μας αναστατώνει, που φοβόμαστε. Κρυμμένοι στην κρυψώνα μας, στον ίσκιο της καρδιάς μας, περιμένουμε υπομονετικά, καρτερικά, με χαμηλωμένα τα μάτια και με κρυμμένο καλά το μυστικό μας, να έρθει ο Χριστός ως φίλος και αδελφός, και παίζοντας μαζί μας, να φωνάξει δυνατά, γεμάτος χαρά και αναστάσιμη λύτρωση, «Φτου ' ξελευθερία για όλους ρε παιδιά!!!!»

Πηγή: [facebook.com](https://www.facebook.com)